

Hoofdstuk een

Marcus trok een sprintje door de gang van de school en rende achter een lange gedaante aan.

De eerste stralen van de ochtendzou vielen door de ramen naar binnen en met elke *HAASTIGE* stap die Marcus zette, kon hij de vluchtende persoon beter zien.

De figuur droeg een lange, donkere cape die wild achter hem aan wapperde. Marcus was nu dichtbij genoeg om te zien dat er gaten

in de cape zaten, en dat die een beetje leek op een oud laken.

Hij voelde zijn longen **branden**, maar stopte niet. Dat kón hij niet. Hij moest dóór, sneller en sneller, tot hij *nog dichterbij* was... Met uitgestoken armen sprong hij naar voren.

Hij **BOTSTE** tegen de figuur aan die hij achternazat en samen vielen ze met een

HARDE SMAK op de grond, waar ze bleven liggen.

‘Heb je hem?’ riep een stem achter Marcus. Het was Stacey, de onverschrokken leider van **de ontbijtclubdetectives**. ‘Het plan is geslaagd, toch?’ vroeg ze, toen ze degene in de cape had ingehaald en hem triomfantelijk

aankeek. ‘Hebben we nu een echte **VAMPIER** gevangen?!’

Lise en Asim, de overige twee leden van **de ontbijtclubdetectives**, waren nu ook bij hen komen staan.

‘Dat zag er... pijnlijk uit,’ zei Asim hijgend.

‘Gelukkig konden we die tracker plaatsen, anders waren we hem allang kwijt geweest,’ zei Lise, die iets intoetste op haar piepende tablet.

Ze keken omlaag naar de figuur die nog op de grond lag. Zijn gezicht was bedekt door de grote cape. Eindelijk was het tijd om dit mysterie te ontrafelen en de zaak op te lossen.

Langzaam trok Marcus de stof van de cape opzij om de mysterieuze gedaante te ontmaskeren. Geschrokken deinsde hij naar achteren.

Het was helemaal geen echte **VAMPIER!**

Het was... een jongen die zijn zwarte haar met een hele hoop gel naar achteren had gekamd.

'Ik zal jullie *bloed drinken!*' snauwde de jongen, *niet van plan om zijn toneelspel op te geven.*

Het was Steven!

‘Zeg, Steven, volgens mij ligt je gebit op de grond,’ zei Lise en ze wees naar een stel grote, plastic **VAMPIERTANDEN**.

‘O. Oeps.’ Steven stak zijn hand snel uit en stopte het nepgebit terug in zijn mond.

‘Ik sssal jullie *bloed* drinken!’ *sliste* hij.

De groep zei niets. Ze keken elkaar wat ongemakkelijk aan.

‘Het is voorbij, hè?’ Steven liet zijn schouders zakken en haalde de tanden weer uit zijn mond.

‘Ja, dat lijkt me wel,’ antwoordde Marcus.

‘Zonder jullie bemoeienis zou ik nooit zijn gepakt,’ zei Steven nors, en hij gooide de vampiertanden op de grond. ‘Stomme **ontbijtclubdetectives**.’ Precies toen hij dat zei, kwam meneer Anderson aangelopen. Hij was de lange muziekleraar met kort grijs haar en een blijkbaar eindeloze voorraad

tweedjasjes. Hij was een wat oudere man, maar zijn blauwe ogen waren helder en alert.

‘Alweer een **mysterie** opgelost? Jullie zijn goed bezig!’ zei hij.

‘We doen ons best,’ antwoordde Marcus.

‘Zo, Steven, volgens mij heb je aardig wat uit te leggen,’ zei meneer Anderson terwijl hij Steven overeind hielp en samen met hem naar het kantoor van de directrice, mevrouw Miller, liep.

Marcus en de andere detectives maakten van het moment gebruik om hun overwinning te vieren. Ze hadden de zaak van de **VAMPIER VAN HET CREYNAERTCOLLEGE** opgelost! Wat een heerlijk gevoel en een goed begin van de dag! Zodra meneer Anderson en Steven de hoek om waren, liepen Marcus, Asim en Stacey de andere kant op, de lange gang in naar de kantine. Lise bukte zich om iets op te

rapen en liep haastig achter hen aan.

De ontbijtclub was al in volle gang. Ze hadden het daar altijd naar hun zin, maar op de dagen dat ze een zaak hadden opgelost, was het **extra** leuk.

Althans, voor iedereen behalve Stacey.

‘Dus de vampier van het Reynaertcollege wás helemaal geen **VAMPIER?**’ vroeg Stacey met een frons terwijl ze aan hun favoriete tafel plaatsnamen, vlak onder de lawaaierige airco. De rest van de kantine zat vol kinderen die al aan het ontbijten waren, spelletjes speelden en met elkaar kletsten.

‘Ik ben bang van niet.’ Asim haalde zijn schouders op.

‘Ja, het was echt zeker weten Steven Moore, die in het jaar boven ons zit,’ zei Marcus.

Dit was echt typisch Stacey. Ze was dól op het **BOVENNATUURLIJKE**. Ze hoopte elke

keer weer dat ze iets BUITENAARDS zouden vinden.

‘Maar hebben we wel goed genoeg onderzocht of Steven stiekem toch niet een VAMPIER is?’ Stacey trok een wenkbrauw op. ‘In feite hebben we geen bewijs dat hij géén vampier is.’

‘Die klas van Steven leest op dit moment *Dracula* voor Engels. Ik denk dat zijn fantasie een beetje op hol is geslagen,’ zei Lise en ze legde een hand op Staceys schouder. ‘Wie weet waarom hij zulke geintjes uithaalt. Ik weet zeker dat hij geen kwaad in de zin had. En waar het om gaat is dat we de zaak hebben opgelost! We vinden vast heel gauw wél iets BOVENNATUURLIJKS.’

‘Volgende zaak,’ zei Stacey met een zucht. ‘Wacht even... Hebben we eigenlijk nog zaken liggen die opgelost moeten worden?’

‘Vast wel. Een paar maanden geleden hadden we er nog veel te veel,’ zei Marcus, die op zijn hoofd krabde en daarna een schaalje yoghurt met honing at.

‘Dat was voordat we de ene zaak na de andere oplosten,’ zei Asim met een zelfingenomen grijns. ‘Sindsdien is er niets meer op ons pad gekomen!’

‘Dat is waar. We hebben geen zaak meer over,’ zei Lise.

Het werd even stil aan tafel, en toen nam Asim het woord.

‘Nou, dat is niet helemáál waar. Ik heb wel iets waarbij ik jullie hulp kan gebruiken,’ zei hij. De opwinding leek in één klap van zijn gezicht te zijn verdwenen. Hij hield zijn ogen op tafel gericht. Maar net toen hij verder wilde vertellen, ging de **schoolbel**.

‘Wat dan?’ vroeg Stacey opgewonden.

‘O, eh... Laat maar even,’ zei Asim, die heel snel opstond en afgeleid leek. ‘We hebben het er na school wel over, goed? Spreken we af in het hoofdkwartier?’

‘We zien elkaar in het hoofdkwartier,’ stemde iedereen in.

Marcus volgde zijn vrienden naar het lokaal, maar zei niets. Het was vreemd. Asim vroeg eigenlijk nooit om hulp. Dan moest het dus wel iets heel belangrijks zijn.